

FEMEIA LUP

A fost odată o bătrână care locuia într-un loc ascuns pe care toată lumea îl cunoaște, dar puțini l-au văzut vreodată. Ca și în basmele din Europa de Est, ea pare să aștepte ca oamenii și căutătorii pierduți sau rătăcitori să vină la ea.

Este circumspectă, adesea păroasă, întotdeauna grasă și mai ales evită compania altora. Ea este atât o cântăreață, cât și o cicălitoare, având în general mai multe sunete de animale decât cele umane.

Se spune că locuiește printre versanții de granit putreziți din teritoriul indian Tarahumara. Se spune că este îngropată în afara Phoenix-ului, lângă o fântână. Se spune că a fost văzută călătorind spre sud, spre Monte Alban, într-o mașină arsă, cu geamul din spate împușcat. Se spune că ea stă lângă autostradă, lângă El Paso, sau călătorește cu pușca împreună cu camionierii până în Morelia, Mexic, sau că a fost văzută mergând până la piața de deasupra Oaxaca, cărând pe spate ramuri ciudate pentru foc. Ea este numită în multe feluri: La Huesera - Femeie Osoasă, La Tropera - Adunătoarea și La Loba - Femeia Lup.

Singura treabă a lui La Loba este colectarea oaselor. Se știe că adună și păstrează în special ceea ce este în pericol de a fi pierdut pentru totdeauna. Peștera ei este plină cu oase de tot felul a unor creaturi din deșert: căprioare, șerpi cu clopoței, ciori. Dar se spune că specialitatea ei sunt lupii.

Ea se strecură, se târăște și se cerne prin munți, dealuri și pâraurii, albi uscate ale râurilor, căutând oase de lup și, când a asamblat un schelet întreg, când ultimul os este la locul lui și frumoasa sculptură albă a creaturii este așezată în fața ei, ea se așează lângă foc și se gândește la ce cântec va cânta.

Și când este sigură, se ridică deasupra creaturii, ridică brațele

peste ea și cântă. Atunci oasele coastelor și ale picioarelor lupului încep să se încarneze, iar creatura devine înblănită. La Loba cântă mai departe iar creatura ia ființă; coada i se ridică în sus, zbucoasă și puternică. La Loba cântă mai departe iar creatura lupului începe să respire.

La Loba cântă atât de profund, încât pământul deșertului se cutremură și, în timp ce cântă, lupul deschide ochii, sare în sus și fuge în adâncimile canionului.

Undeva în alergare, fie datorită vitezei cu care aleargă, fie datorită stropurilor dintr-un râu, fie datorită unei raze de soare sau a lunii care se abate din lateral, lupul se transformă brusc într-o femeie care râde și aleargă liberă spre orizont. Se spune că, dacă rătăcești în deșert și se apropie apusul, și poate ești puțin rătăcit și cu siguranță obosit, ești norocos, pentru că asta i-ar putea să placă la La Loba și s-ar putea să-ți arate ceva - ceva ascuns din suflet.

